

A mi vetésünk — a mások aratása.
 Amit széjjelosztunk — az a vagyonunk,
 És az a mi békénk, — mikor harcolunk!«

Vicsay Lajos.

Krisztus ma is jár

— Kissné Tóth Lenke. —

Régen — mezők selymes füvén,
 Országutak fehér porán
 Suhant el szent lábaival
 Holdas este, — harmat-korán.
 Járt tengeren, ringó sajkán,
 Havas csucson, hegyek alján,
 Kis kunyhóban, palotában,
 Árva koldús hajlékában.
 Volt a társa vándoroknak,
 Halászoknak, pásztoroknak:
 Ez is hívta, — az is kérte,
 Ide tért be, — oda tért be.
 Csoda nyílt szent szavában...
 Ezrek várták, míg virrasztott
 Kinn a pusztán egymagában.

Ma is itt jár, — mint a vándor, —
 Áruhája csupa sár, por,
 Nincs hely, ahol megpihenhet, —
 Az embernek új társ kellett!
 Autóval fut az ember,
 Fátyolfelhős nagy port felver,
 Égi utast eltakarja,
 Mert meglátni nem akarja!
 Repülőgép száll felette,
 A szárnyára az se vette?
 Országúton zug a motor,
 — Kigyullad a csipkebokor, —
 De Saul már messze száguld!
 — Sívár, kihalt az országút...
 Társtalanul jár az Isten,
 — Meg se kérdezt vándor itt lenn.
 — Embererdők zsvájában.
 Árvább, mint volt egykor régen
 Kinn a pusztán egymagában!